

בית משפט השלום לעניינים מקומיים מעלה אדומים

בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים

18/10/2021

עתירה מינהלית 4/21

בפני כב' השופט אליעד וינשל

העותרים

1. אברהם בן חמו

2. יחיאל אביצורו

3. אמנון מיארה

ע"י עו"ד שמעון פיינברג

נגד

המשיבים

1. הוועד המקומי של היישוב ניל"י

ע"י עו"ד דניאל קניג

2. המועצה האזורית מטה בנימין

ע"י עו"ד יזהר דגני

פסק דין

היישוב ניל"י הוקם בשנת 1981 על-ידי גרעין מתיישבים חילוניים ובמהלך השנים גדל והתפתח. בכניסה ליישוב מוצב שלט ובו נכתב "ניל"י יישוב קהילתי חילוני". העותרים מבקשים כי משלט הכניסה ליישוב וכן ממסמכים נוספים תוסר המילה "חילוני".

רקע עובדתי ותמצית טענות הצדדים

1. בדיון שהתקיים ביום 2.6.21 הסכימו הצדדים, כי פסק הדין יינתן לאחר שמיעת טענות הצדדים ועל בסיס התשתית העובדתית שנכללה בתגובה המקדמית מטעם המשיבים. מכאן שהתשתית העובדתית הדרושה להכרעה אינה במחלוקת ותפורט להלן.
2. היישוב הוקם בשנת 1981 על ידי גרעין מתיישבים שתיארו והציגו עצמם כ"חילונים". תחילה מדובר היה ב-24 משפחות ועם השנים התפתח היישוב אשר כיום הוא מונה כ-400 משפחות.
3. אין מחלוקת כי במהלך התקופה שמאז הקמת היישוב ועד שנת 2004, מדובר היה ביישוב בעל צביון חילוני והדבר מתבטא היטב בפרסומים אודות היישוב בתקופה זו. בהקשר זה הפנו המשיבים לפרסומים שונים, עוד משנות התשעים, בהם צוין בבירור כי מדובר ביישוב "קהילתי חילוני" (מכתב האגודה משנת 1991 שצורף כנספח ד', מסמך ועדת הקליטה משנת 1993 שצורף כנספח ה', מסמך נוסף משנת 1995 שסומן כנספח ו'). תמונה ברורה זו עולה מהמסמכים שצורפו ועוסקים בחגיגות 20 שנה ליישוב וכך למשל צוין שם כי בית הכנסת ביישוב מטופח "למרות חילוניותנו המובהקת" (נספח ז' וכן ראו נספח ח' לכתב התשובה). בנוסף צורפו מסמכים מהם עולה כי צביון זה היה ייחודי לעומת גרעיני התיישבות אחרים באזור.

4. צביונו החילוני של היישוב בתקופה הנזכרת עולה גם ממכתב שנשלח מטעם חלק מהעותרים בשנת 2005. במכתב זה שנחתם על-ידי ועד בית הכנסת בו היה חבר העותר 3, הודגש כי **"נילי יישוב קהילתי חילוני, ואין לאיש כוונה לשנות סדרי בראשית"** (נספח י' לתגובה).
5. באשר לצביונו של היישוב היום, אין מחלוקת כי פעילויות מרכזיות מטעם היישוב מתבצעות בשבתות ובחגים, לרבות מסיבות ופעילויות בבריכה (ראו לדוגמא נספח ג' לכתב התשובה).
6. לצד זאת, עם השנים נטלו על עצמן חלק מהמשפחות עול תורה ומצוות ומשפחות נוספות המקיימות אורח חיים דתי הצטרפו ליישוב. בעת הזו אין מחלוקת כי עשרות משפחות, אשר מהוות כ-10 עד 15 אחוז מהמשפחות, מנהלות אורח חיים דתי או מסורתי.
- באשר לעותרים בהליך זה ובהתאם לתשתית העובדתית שאינה במחלוקת שנכללה בכתב התשובה, עותרים 2 ו-3 החלו להתגורר ביישוב לפני שנים רבות ואילו עותר 1 עבר להתגורר ביישוב לפני 7 שנים.
7. למרבה הצער התפתח מתח בין הקבוצות ביישוב ולאורך השנים התנהלו מספר הליכים בין הצדדים הנוגעים לשירותי הדת ביישוב.
- בראשית שנת 2016 הוגשה עתירה לבג"צ בדרישה לפתיחה מחדש של המקווה ביישוב. הליך זה הסתיים בהסכמה, תוך קבלת העתירה ומתן צו לשיקום המבנה למקווה ציבורי ביישוב (בג"ץ 431/16 **דליה מיארה נ' הוועד המקומי של היישוב נילי** (29.07.2017)).
- בהמשך הוגשה עתירה לבית המשפט המחוזי בירושלים קבוצת תושבים ובהם העותר 3 בנוגע וזו הסתיימה עם מינוי מונה בורר על-ידי רשם האגודות השיתופיות. בסיומו של הליך הבוררות ניתן פסק בורר אשר נדרש לשאלות שבמחלוקת בענין הפעלת מוסדות דת ובמסגרת זו התייחס גם לצביונו של היישוב. בהקשר הרלוונטי לעתירה זו אציין כי בסעיף 130 לפסק הבורר צוין כי "מזה מספר שנים קיים בכניסה ליישוב שלט המכריז שמדובר ביישוב "חילוני", ולא הוכח שהדבר גרם לפגיעה מהותית כלשהי בחיי התושבים הדתיים ביישוב" (פסק הבורר מיום 20.1.2020 צורך כנספח י"ז לעתירה).
8. באשר לשלט המוצב בכניסה ליישוב, הרי שאין מחלוקת כי שלט אלקטרוני הנושא כיתוב **"נילי יישוב קהילתי חילוני"**, הוצב עוד בשנת 2011. לאחר מכן הוצב שלט גדול יותר ובהמשך הוחלף השלט בשלט קבוע.
- בהקשר זה יצויין כי במסגרת הליך הבוררות האמור התבקש בשנת 2017 צו מניעה בהקשר לשלט. הבקשה נדחתה בהחלטת הבורר שציין כי **"החל משנת 2011 מוצב בפתח היישוב שלט אלקטרוני הנושא הכיתוב האמור" ולאור זאת "חל שיהוי ניכר ומשמעותי בהגשת הבקשה"**. בהמשך זנחו המבקשים באותו הליך, שחלקם העותרים בהליך זה, את בקשתם בהקשר זה בהליך העיקרי שהתנהל בפני הבורר.

9. בעתירה זו מבקשים העותרים לתקוף את מנהג היישוב לכנות עצמו כ"יישוב חילוני". לטענת העותרים הכיתוב בשלט פוגע ברגשותיהם, מהווה אפליה פסולה ופוגע בזכויות הייסוד של העותרים. עוד נטען כי בשנת 2011 חלה תפנית ביחסים בין הקבוצה החילונית לקבוצה דתית בעקבות "גזירות" נגד הציבור הדתי והמסורתי. במסגרת זו נטען כי התקנת השלט באותן שנים היתה חלק מהמהלך. בנוסף נטען כי העתירה מתייחסת להתקנת שלט קבוע שהחליף שלט קודם. לטענות נוספות שהעלו העותרים אתייחס בהמשך ובמהלך הדיון.

10. לאור זאת מתבקשים בעתירה מתבקשים מספר סעדים. הסעד הראשון המתבקש הוא הסרת השלט המוצב בכניסה ליישוב שעליו כתוב "נילי ישוב קהילתי חילוני".

הסעד השני המבוקש הוא מחיקת המילים "יישוב חילוני", או "שנוסד כיישוב קהילתי חילוני", מפרסום אודות היישוב בדף מידע מטעם המשיב 1 ובאתר האינטרנט של המשיבה 2.

הסעדים הנוספים המבוקשים הם סעדים כלליים ועתידיים במסגרתם מבוקש שינתן צו שימנע פרסום עתידי בו יוצג היישוב כ"יישוב חילוני".

11. המשיבים טוענים שיש לדחות את העתירה על הסף עקב שיהוי כבד בהגשתה. לשיטת המשיבים שלט הכניסה ליישוב המציין כי מדובר ב"יישוב קהילתי חילוני", מהווה פרסום המשקף את צביון היישוב כפי שלא השתנה במשך ארבעים השנים שחלפו ממועד הקמתו. באשר לציביון של היישוב היום, נטען שמדובר ביישוב בעל ציביון חילוני מובהק, כאשר פעילויות מרכזיות מתבצעות בשבתות ובחגים.

לגופם של דברים נטען כי העותרים שהם שלושה בתי אב בלבד ופחות מאחוז מתושבי היישוב, מבקשים לשנות את אופיו וציביון של היישוב, לרבות מחיקת ההיסטוריה הייחודית של היישוב.

דיון והכרעה

12. אקדים ואציין שלאורך העתירה ובטיעוני ב"כ העותרים בדיון שהתקיים, עוברת כחוט השני טענה מרכזית שלפיה השימוש במונח "חילוני" מתבצע כחלק ממהלך של הדרת האוכלוסייה הדתית ביישוב. במסגרת זו נטען כי נעשה שימוש במונח זה על מנת למנוע בשירותים דתיים הנדרשים לתושבי היישוב.

לו הייתי סבור שהעותרים ביססו טענתם זו, הרי שנראה שדין העתירה היה להתקבל על אף השיהוי בהגשתה. הזכות לקבלת שירותי דת מוקנית לכל אדם ואין לעשות שימוש בהגדרות הנוגעות ל"צביון היישוב" כדי להימנע מכך.

13. אלא שלא כך הם פני הדברים בענייננו, שהרי עקרון זה מקובל לחלוטין על המשיבים כפי שהובהר בתגובות מטעמם. בהקשר זה אין כלל מחלוקת בין הצדדים והמשיבים הדגישו בתגובות מטעמם כי ללא קשר להגדרת היישוב, על המשיבים לאפשר למשפחות הדתיות ביישוב לקיים אורח חיים דתי, לרבות הפעלת מוסדות ציבור לשם כך.

בתגובות מטעם המשיבים הודגש כי כלל שירותי הדת ניתנים לתושבי היישוב ללא כל קשר להגדרת צביון היישוב. במסגרת זו צוין בתגובת שביישוב קיים בית כנסת פעיל, קיים חוט עירוב, ומתבצע מהלך לחידוש פעילות מבנה המקווה.

בהקשר זה אני מקבל במלואה את עמדת המשיבים. הגדרת יישוב כחילוני אינה יכולה לשלול את זכותם של תושבי היישוב לקיים אורח חיים דתי. ממילא שאין בעצם הזכות לקיים אורח חיים דתי כדי להצביע על פגם במישור החוקיות בשלט המוצב בפאתי היישוב.

14. נושא נוסף שיש להסיר מהדיון כבר בשלב זה הוא טענת העותרים לגבי פרסומים והחלטות עתידיות. מדובר בטענות תיאורטיות ויותר מכך, טענות הנוגעות להחלטות עתידיות בנוגע לקיום אורח החיים ביישוב והחלטות המשיבים בעתיד. לא מצאתי שיש מקום וצורך לדיון חריג מעין זה בהחלטות עתידיות, וזאת בין היתר לאור האמור בפסקה קודמת באשר לשירותי הדת ביישוב אשר יש לקיימם במלואם.

15. בדומה, לא מצאתי לנכון לדון בפרסומים מטעם וועדת הקליטה ביישוב. העתירה לא הוגשה נגד הליך הקליטה ולא נטען כי במסגרת הליך הקליטה מופלים מועמדים דתיים. מכל מקום למען הסר ספק, רשמתי לפניי הצהרת ב"כ המשיבים שלפיה אין באמונתו הדתית של מועמד כדי להשפיע על הליך הקבלה.

16. המשמעות היא כי העתירה מתמקדת למעשה בבקשה למחיקת המילה "חילוני" משלט הכניסה ליישוב ומפרסום באתר האינטרנט של המשיבה 2.

17. לטענת המשיבים יש לדחות את העתירה על הסף מחמת שיהיו ניכר. לטענתם ומזה לפחות שלושים שנה, בכלל פרסומיו הרשמיים של היישוב מוזכר כי מדובר ביישוב קהילתי-חילוני. כאמור, המשיבים צירפו לתמיכה בטענותיהם פרסומים משנות התשעים ואילך. בדומה ובאשר לשלט הכניסה ליישוב, הרי ששלט ובו כיתוב "יישוב קהילתי חילוני", הוצב במקום עוד בשנת 2011 והעותרים לא פעלו במשך שנים בטענה נגדו. כן נטען כי במסגרת ההליך בפני הבורר שהתקיים בשנת 2017, הועלתה הטענה וזו נזנחה בהמשך ההליך.

18. במענה לטענת השיהוי השיב ב"כ העותרים כי הפגיעה בעותרים היא פגיעה נמשכת ולפיכך יש לדחות את טענת השיהוי. לגופה של הטענה נטען שבעת הקמת היישוב לא עמדה לעותרים עילה טובה לעתירה, מאחר שהיה מדובר ביישוב הומוגני. לפיכך ובאותה העת, נטען שלא ניתן היה לפעול נגד הגדרת היישוב כחילוני. לשיטת העותרים רק בשנים 2004 ו-2005 התגבשה קבוצה ביישוב שנטלה על עצמה עול תורה ומצוות, והחל ממועד זה התקיימו הליכים שונים בין הצדדים.

19. מהאמור עולה כי במעמד הדיון מיקד ב"כ העותרים את טיעוניהם לעניין השיהוי בטענת כי בשלב מסוים הפך היישוב מיישוב הומוגני-חילוני, ליישוב מעורב. במסגרת זו הסכים למעשה ב"כ העותרים עם טענת המשיבים שלפיה לא נפל בעבר פגם בהגדרת היישוב כחילוני, ואולם נטען כי עם חלוף השנים, אין לכך עוד הצדקה.

בכך יש כדי לייתר דיון במחלוקות המשפטיות בעניין הסמכות והוראות החקיקה המסדירות, שכן עולה שאין מחלוקת בין הצדדים כי בתחילת הדרך לא היתה עילה להגשת העתירה.

20. באשר לטענת השיהוי, הרי שטענה זו יש לבחון במבחן משולב הכולל את בחינת עצם האיחור (שיהוי סובייקטיבי), ולצד זאת את השפעתו מבחינת שיקולי ודאות והסתמכות (שיהוי אובייקטיבי). בהיבט השיהוי האובייקטיבי נבחנת השלכת האיחור בהגשת העתירה על שינוי מצבם של הרשות ושל צדדים שלישיים לעניין שינוי מצב ופגיעה באינטרס הסתמכות לגיטימי וגרימת נזק ראייתי. בהיבט הסובייקטיבי נבחנת התנהגות העותר והאם היא מבטאת ויתור על זכותו, ובפרט באם במהלך הזמן שחלף מאז המעשה המינהלי היתה בידו ברירה לפנות לערכאות בבקשת סעד בגינו אך הוא זנח את הטענה או את האפשרות. לצד זאת, נבחנת הפגיעה הכרוכה בשלטון החוק ובמסגרת זו מידת הפגיעה בערכי החוק, לרבות פגיעה בזכויות, כאשר ייתכנו מקרים שבהם באי החוקיות ובפגיעה בשלטון החוק יהיה כדי להצדיק דיון בעתירה ומתן סעד על אף שיהוי שנפל (עמ' 5834/16 **לינוי הושק ואח' נ' עיריית גבעת שמואל**, 15.8.2016).

21. בענייננו ולגבי התקופה הראשונה ועד שנת 2004 ברור כי התקיים שיהוי סובייקטיבי, כאשר העותרים עצמם לא סברו שקיימת עילה לעתירה. כמו כן מתקיים שיהוי אובייקטיבי (לרבות פגיעה בצדדים נוספים), שהרי לאורך השנים הרבות מאז הצטרפו ליישוב רבים על בסיס התנהלות היישוב עד אז. מדובר אפוא בפעולה שבוצעה לפני למעלה מ-30 שנה וממילא שאף אם נפל פגם כזה או אחר בחוקיותה, הרי שלא ניתן להעלות טענות אלה בעת הזו.

22. גם באשר לתקופה שחלפה משנת 2005 נראה כי מתקיים שיהוי כבד בהגשת העתירה. שלט בנוסח העומד במרכז העתירה הוצב עוד בשנת 2011 ואיני רואה בחידושו משום שינוי. זאת ועוד, כבר בשנת 2017 נדחתה בקשה לצו מניעה עקב שיהוי ובהמשך זנחו המבקשים באותו הליך (מהם חלק מהעותרים) טענה זו. בכך התקיים בצורה מובהקת שיהוי סובייקטיבי, כפי שעולה גם בבירור ממכתב שנכתב על-ידי הקבוצה אליה משתייכים העותרים ועל-ידי אחד מהעותרים בשנת 2005 **"נילי יישוב קהילתי חילוני, ואין לאיש כוונה לשנות סדרי בראשית"**. מכך ומהאמור עולה גם שיהוי אובייקטיבי, נוכח הפגיעה האפשרית בתושבי היישוב שהצטרפו אליו על בסיס התנהלותו.

23. אוסיף שלא מצאתי בסיס עובדתי לטענת ב"כ העותרים שלפיה הוכח שינוי משמעותי בהרכב היישוב וזה הפך מיישוב "הומוגני" ליישוב "הטרוגני". כבר בעת הקמת היישוב תוכנן במקום מקווה והדבר מצביע על צורך בשירות זה ומכל מקום והחל מתחילת שנת ה-2000 קיימת במקום קבוצה משמעותית שדורשת שירות דת. העותרים לא הצביעו על נתונים המצביעים על גידול משמעותי בקבוצה זו (באופן יחסי למול מספר התושבים).

24. באשר לפגיעה בשלטון החוק וכפי שהקדמתי וצינתי, הרי אינני סבור כי מקרה זה מבסס חשש לפגיעה חמורה. כאמור, העותרים לא ביססו טענתם שברקע הגדרת היישוב כ"חילוני" כוונה לפגוע באורח חייהם הדתי ובשירותי הדת להם הם זכאים.

25. בהקשר זה אציין כי לאחר שמיעת טענות הצדדים וקריאת הטיעונים, נראה שבבסיס המחלוקת בהיבט הקשור לטענה לפגיעה בזכויות עומדת גם השאלה "מיהו חילוני", או במילים אחרות המחלוקת בדבר הגדרת המונח "חילוני" ומשמעותו (ראו והשוו אמןון רובינשטיין, אביב גאון, "המיעוט החילוני", **משפט ועסקים** כב, 197, 205-207, 218 (התש"ף-2019); יצחק ברנד, "מיהו חילוני? קריאות הלכתיות"; פרקי מבוא: ידידיה שטרן (המכון הישראלי לדמוקרטיה, 2012), עמודים 19-24).

26. העותרים חשים כי הגדרת היישוב כחילוני משמע הגדרה שלילית כיישוב אנטי דתי ולתחושתם יישוב המבקש להדיר את האוכלוסייה הדתית. לעומת זאת טוענים המשיבים כי הגדרת היישוב כחילוני נועדה להבהיר שהיישוב מקיים אורח חיים חופשי המאפשר לכל אדם לקיים את אורח חייו, ללא הפליה ותוך מתן שירותים לכלל התושבים.

מחלוקת זו נוגעת לשורש הגדרת הזהות "חילוני": האם כמונח המשמש להגדרת אדם שאינו דתי או אדם המתנגד לדת (הגדרה שלילית), או שמא כמונח המבסס הגדרה חיובית על בסיס קיום אורח חיים חופשי המאפשר לכל אדם לקיים את אורח חייו בצורה חופשית ובתוך הקהילה.

27. המשיבים הבהירו במסגרת טיעוניהם שהם מכוונים להגדרה הכוללת והחיובית והדגישו כי היישוב קולט מתיישבים דתיים ומסורתיים ופועל לאפשר שירותי דת. חזקת חוקיות המינהל פועלת לטובת המשיבים. בנוסף נראה שהמציאות בישראל מחזקת השקפה זו. המונח חילוני אינו משקף בהגדרה השקפה אנטי דתית, אלא השקפה פלורליסטית הרואה בחופש לנהוג כהשקפת עולמו של הפרט כערך מכונן מרכזי. בהקשר זה אפנה למחקר שנערך ובו נמצא כי מתוך 46% מקרב תושבי ישראל המגדירים עצמם "חילוניים", רק 3% מגדירים עצמם "חילוניים אנטי דתיים" בעוד 43% מגדירים עצמם "חילוניים לא אנטי דתיים" (א' אריאן וא' קיסר-שוגרמן, **"יהודים ישראלים – דיוקן – אמונות, שמירת מסורת וערכים של יהודים בישראל, 2009"** המכון הישראלי לדמוקרטיה, 2011, בעמוד 26).

28. באשר לשאלה האם הגדרת היישוב ניל"י כיישוב "חילוני" היא הגדרה ראויה וסבירה, הרי שנוכח חלופ השנים הרבות איני סבור שנכון להכריע בשאלה במסגרת עתירה זו ודי בכך שאין העתירה מבססת פגיעה משמעותית בזכויות ובעקרון שלטון החוק, יש כדי להצדיק את תחייתה עקב השיהוי הכבד שנפל בהגשתה.

29. לצד זאת אוסיף כי מדובר במקרה בו קיימים גם טעמים המצדיקים שיקוף צביונו של היישוב. במסגרת תגובתם הפנו המשיבים למסמכים מהם עולה ציביונו הייחודי של היישוב לעומת יישובים שכנים. כך למשל הפנו למכתבו של ראש המועצה האזורית דאז מר וולרשטיין בשנת 2002 בו ציין כי "בשבילי זו היתה תופעה מרעננת לפגוש חברה שלא באה מאותו "בית מדרש" שבו צמחו מרבית המתיישבים עד כה ולמרות זאת לא נופלת מהם במסירותה הציונית".

30. בהקשר זה ובהתייחס ליחסי קבוצות רוב ומיעוט ולטענה לפגיעה בזכויות המיעוט, הרי שהתמונה העובדתית מורכבת מזו הנטענת על-ידי העותרים. אף שאין חולק כי העותרים מהווים קבוצת מיעוט ביישוב ניל", הרי שבהסתכלות כוללת על אזור היישוב והיישובים הסמוכים, ספק אם ניתן להתייחס למתיישבים שאינם דתיים כקבוצת הרוב (להתייחסות לשאלות מורכבות אפשריות באשר לקבוצות רוב וקבוצות מיעוט ראו והשוו בג"צ 1877/14 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' הכנסת**, 12.09.2017, פסקאות 40-41 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג; וכן דני סטטמן וגדעון ספיר, **חופש הדת, חופש מדת והגנה על רגשות דתיים**, מחקרי משפט כא 5, בהערות שוליים 132 (תשס"ד)).

במציאות בה החברה בישראל מבוססת על קבוצות שונות בעלות מאפיינים שונים נראה שנכון להכיר גם במאפיינים ייחודיים ליישוב קהילתי מעין זה העומד במרכז העתירה. אף שמובן שאין בכך כדי כמובן כדי לפגוע בזכות לקבל שירותי דת, הרי שנכון לאפשר ליישוב קהילתי המבקש זאת לקיים צביון חילוני המאפשר הפעלת מוסדות ציבור, בריכת שחיה ופעילויות בשבתות ובחגים.

31. אשוב ואדגיש כי כמובן שאין באמור כדי להביע עמדה בשאלה האם ההחלטה להותיר את השלט במקום היא ההחלטה הנכונה. בית המשפט הדן בעתירה מינהלית אינו נדרשת אלא לביקורת השיפוטית על מעשה המינהל בהתאם לעילות המשפט המינהלי.

32. בנוסף מובן שבאפשרות הגורמים המוסמכים לשנות בעתיד את ההתנהלות. בהקשר זה ולהשלמת התמונה אציין כי על מנת ליישב המחלוקת ולנסות להביא לפשרה הצעתי במהלך הדיון שהמונח "חילוני" יוחלף במונח "חופשי". ב"כ העותרים נטה לקבל הצעה זו ואולם ב"כ המשיבים סירב לדון בכל שינוי בשלט המוצב בכניסה ליישוב.

משלא מצאתי כי קיימת עילה משפטית למתן צו מוחלט, הרי שמובן שלא ניתן לחייב בהסכמה זו ואולם ולשם פיוס ואחווה אשוב ואציע כי הנושא יישקל. המונח "חופשי" הוא המונח המקורי בו עשו יהודים המכונים כיום חילונים שימוש לשם הגדרתם. מונח זה משקף את המשמעות החיובית של ההגדרה ואת ההכלה לכלל הקבוצות ובפרט כאשר ענייננו ביישוב קהילתי קטן יחסית.

33. טרם סיום אתייחס בקצרה גם לטענת העותרים כי בשלט יש משום אי חוקיות לאור הוראת **חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998** (להלן: **חוק חופש המידע**). לשיטתם, ומאחר

ששמה של האגודה הוא "ניל"י כפר שיתופי בע"מ", הרי שנוסח השלט מפר את החובה לקבלת מידע בהתאם לחוק.

איני סבור שיש ממש בטענה זו. השלט אינו בבחינת מידע הניתן לפי חוק חופש המידע ואין ענייננו בבקשה לחשיפת מידע, אשר הרשות מסרבת לה או בפרסום מידע שגוי שנמסר לפי החוק. למעשה מדובר בניסיון להיתלות במקור נורמטיבי נוסף לטובת שיפור סיכויי העתירה וכאשר הדבר אינו מתיישב עם הוראות חוק חופש המידע ועם תכליתו לעגן את זכותו של האזרח לקבל מידע מהרשויות (ראו ע"מ 9341/05 **התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות**, 19.5.2009, בפסקה 15).

לאור האמור אני מורה על דחיית העתירה.

העותרים יישאו בהוצאות המשיב 1 בסכום של 2,000 ₪ ובהוצאות המשיבה 2 בסכום כולל של 1,000 ₪.

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ג' אב תשפ"א, 12 יולי 2021.

אליעד וינשל, שופט